ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu pro řízení ve věcech soudců rozhodl v ústním jednání konaném dne 20. června 2013 v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a členů JUDr. Milady Šámalové, JUDr. Ivany Doubkové, JUDr. Josefa Českého, JUDr. Petra Hajna a JUDr. Tomáše Prokopce, o návrhu **předsedkyně Nejvyššího soudu** se sídlem Burešova 20, Brno, na zahájení kárného řízení proti **JUDr. O. L.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Zelenkou, soudcem Vrchního soudu v Praze, v řízení o návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 26. 2. 2013, č. j. S 35/2013,

takto:

Podle § 19 odst. 1 zák. č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, exekutorů a státních zástupců, ve znění pozdějších předpisů, se kárně obviněný

JUDr. O. L.,
nar. X,
soudce Obvodního soudu pro Prahu 10

zprošťuje
kárného obvinění pro skutek spočívající v tom, že

jako předseda senátu v trestní věci vedené proti obžalovanému Ing. J. F. pod sp. zn. 1 T 61/2011 po umožnění práva posledního slova obžalovanému a přerušení hlavního líčení dne 3. 10. 2012 v 11:26 hod. na 45 minut a následném zjištění v 12:30 hod., že obžalovaný a jeho obhájce jsou nepřítomni, vydal na Ing. F. příkaz k zatčení, ačkoliv mu muselo být zřejmé, že k tomu nejsou splněny zákonné předpoklady, přičemž vydaný příkaz k zatčení neodvolal ani poté, co Ing. F. soudu opakovaně sdělil, že žádá, aby rozsudek byl vyhlášen v jeho nepřítomnosti, v důsledku čehož byl Ing. F. dne 20. 10. 2012 ve 13:30 hod. zatčen,

čímž se měl dopustit

kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů,

protože skutek **n e n í** kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah návrhu na zahájení řízení

[1.] Předsedkyně Nejvyššího soudu (dále jen „kárná žalobkyně“, příp. „žalobkyně“ či „navrhovatelka“) podala k Nejvyššímu správnímu soudu návrh na zahájení kárného řízení proti soudci Obvodního soudu pro Prahu 10 JUDr. O. L. (dále též „kárně obviněný“). Tento návrh odůvodnila tím, že jako předseda senátu v trestní věci vedené proti obžalovanému ing. J. F. pod sp. zn. 1 T 61/2011 po umožnění práva posledního slova obžalovanému a přerušení hlavního líčení dne 3. 10. 2012 v 11:26 hod. na 45 minut a následném zjištění v 12:30 hod., že obžalovaný a jeho obhájce jsou nepřítomni, vydal na ing. F. příkaz k zatčení, ačkoliv mu muselo být zřejmé, že k tomu nejsou splněny zákonné předpoklady, přičemž vydaný příkaz k zatčení neodvolal ani poté, co ing. F. soudu opakovaně sdělil, že žádá, aby rozsudek byl vyhlášen v jeho nepřítomnosti, v důsledku čehož byl ing. F. dne 20. 10. 2012 ve 13:30 hod. zatčen. Tím JUDr. L. zaviněně porušil povinnosti soudce, čímž ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchal kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů („zákon o soudech a soudcích“). Za to mu kárná žalobkyně navrhla uložení kárného opatření podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích – snížení platu o 30% na dobu jednoho roku.

[2.] V odůvodnění návrhu kárná žalobkyně zejména uvedla, že podle ustanovení § 69 odst. 1 trestního řádu „[j]*estliže je dán některý z důvodů vazby (§ 67) a obviněného nelze předvolat, předvést nebo zadržet a zajistit tak jeho přítomnost u výslechu, vydá v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce a v řízení před soudem předseda senátu příkaz, aby byl obviněný zatčen*.“ Z citovaného ustanovení plyne, že příkaz k zatčení může být vydán pouze tehdy, je-li dána existence některého z důvodů vazby.

[3.] V projednávaném případě shledal JUDr. L. tzv. útěkový vazební důvod podle ustanovení § 67 písm. a) trestního řádu („*Obviněný smí být vzat do vazby jen tehdy, jestliže z jeho jednání nebo dalších konkrétních skutečností vyplývá důvodná obava, že uprchne nebo se bude skrývat, aby se tak trestnímu stíhání nebo trestu vyhnul, zejména nelze-li jeho totožnost hned zjistit, nemá-li stálé bydliště anebo hrozí-li mu vysoký trest*“.). Skutečnost, že se ing. F. po přerušení řízení vzdálil a nebyl 19 minut po ohlášené době, kdy mělo být pokračováno v řízení, přítomen (čímž zmařil vyhlášení rozsudku), podle kárné žalobkyně nemůže sama o sobě založit existenci tohoto vazebního důvodu. Přes řadu trestních stíhání, která proti němu byla vedena, ing. F. nikdy neuprchl ani se neskrýval a zdržoval se v místě svého trvalého bydliště, kde také byl dne 20. 10. 2012 zatčen. Ostatně i v dřívějším usnesení vydaném právě JUDr. L. dne 11. 5. 2011, č. j. 1 T 61/2011-501, je uvedeno, že stran vazebního důvodu podle ustanovení § 67 písm. a) trestního řádu není vazba již odůvodněna a obžalovanému lze uvěřit, že je vcelku dobře zakotven ve svých osobních poměrech,

zdržuje se v místě bydliště a není zřejmě problém ho kontaktovat. Ze spisu prý ani nevyplývá, že by v navazujícím období do 3. 10. 2012 došlo v poměrech ing. F. k nějakým změnám. Je třeba vycházet i z judikatury, podle níž sama skutečnost, že se obžalovaný nedostavil k hlavnímu líčení, ač byl řádně předvolán, dostatečně neodůvodňuje obavu, že se skrývá, aby se tak vyhnul trestnímu stíhání [rozhodnutí Nejvyššího soudu SSR ze dne 22. 2. 1988, sp. zn. 4 To 12/88, in: SbSRS č. 8/1989; podobný závěr učinil Ústavní soud v nálezu (poznámka NSS: ve skutečnosti šlo o usnesení) ze dne 25. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 18/98; veškerá judikatura Ústavního soudu je dostupná na http://nalus.usoud.cz/].

[4.] Důvodná obava, že ing. F. uprchne nebo se bude ukrývat, nemohla spočívat ani ve skutečnostech, na které odkazuje JUDr. L. Není totiž pravda, že ing. F. nedoložil svoji zdravotní indispozici (viz potvrzení Všeobecné fakultní nemocnice v Praze podepsané MUDr. M. I.). Rovněž neodpovídá skutečnosti tvrzení místopředsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 10 Mgr. B. B., dle kterého ing. F. neměl žádné akutní problémy a v termínu hlavního líčení (30. 5. 2012) se objednal na plastiku chlopně. Ing. F. byl totiž prostřednictvím rychlé záchranné pomoci dne 25. 5. 2012 hospitalizován poté, co při dobíhání vlaku upadl do bezvědomí a z nemocnice byl propuštěn teprve dne 31. 5. 2012. Operaci srdce se podrobil až 11. 6. 2012, tedy po termínu nařízeného hlavního líčení. Konečně, pokud Mgr. B. uvedla, že operace srdce znemožňovala účast ing. F. na hlavním líčení jen krátkodobě, nikoliv dlouhodobě, jak se ing. F. snažil předstírat ve svých emailech, nezbývá než konstatovat, že žádné takové emaily se v předmětném spise nenachází.

[5.] Kárná žalobkyně dále uvádí, že příkaz k zatčení lze vydat pouze subsidiárně, nelze-li obviněného předvést nebo zadržet. I pokud by proto byly pravdivé všechny skutečnosti tvrzené Mgr. B., nemohly by ještě samy o sobě vést k vydání příkazu k zatčení (viz též citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 18/98). V daném případě se však soud nepokusil ing. F. předvolat či předvést a z odůvodnění příkazu k zatčení není ani zřejmé, proč by to nemělo být možné.

[6.] Kárná žalobkyně má za to, že JUDr. L. jako zkušený trestní soudce (soudcem byl jmenován dne 10. 6. 1999) musel vědět, že nebyly dány zákonné podmínky pro vydání příkazu k zatčení, resp. podmínky útěkové vazby. Pokud měl kárně obviněný skutečně za to, že ing. F. úmyslně zmařil vyhlášení rozsudku a v tomto jednání hodlá pokračovat, měl postupovat dle ustanovení § 66 trestního řádu a uložit pořádkové opatření (u obhájce Mgr. K. tak ostatně postupováno bylo) a nařídit nové jednání.

[7.] Kárná navrhovatelka tvrdí, že JUDr. L. zneužil příkazu k zatčení, zasahujícího do nejvýše chráněné hodnoty člověka (jeho svobody) k udržení své autority poté, co se veřejnost k výzvě obžalovaného vyjádřila v jeho prospěch. To je zřejmé i ze skutečnosti, že JUDr. L. příkaz k zatčení neodvolal ani poté, co mu ing. F. dne 3. 10. 2012 emailem oznámil, že souhlasí a žádá, aby rozsudek byl vynesen v jeho nepřítomnosti. Od večerních hodin toho dne tak bylo zjevné, že ing. F. nemá v úmyslu mařit vyhlášení rozsudku.

[8.] Závěrem kárná žalobkyně uvádí, že jakkoliv jsou z předmětného spisu známy opakované urážky ing. F. směřující proti kárně obviněnému soudci, je v právním státě nepřípustné, aby soudce zneužil institutu příkazu k zatčení jako sankce ve smyslu

pořádkového opatření či dokonce jako odplaty, a to v podstatě za odpor obžalovaného proti trestnímu stíhání. V daném případě proto nešlo o otázku výkladu ustanovení § 69 odst. 1 ve spojení s § 67 písm. a) trestního řádu, nýbrž o zneužití příkazu k zatčení způsobem hraničícím se skutkovou podstatou trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby.

II. Vyjádření kárně obviněného

[9.] Kárně obviněný především poukazuje na ustanovení § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, podle něhož se v tomto řízení přiměřeně postupuje podle trestního řádu. Při popisu skutku je proto nutno vycházet z ustanovení § 177 písm. c) trestního řádu. Kárný návrh je vadný, protože zákonný předpoklad odpovědnosti soudce za kárné provinění je dán pouze v případě zaviněného porušení povinností (§ 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích), nicméně skutková věta kárného návrhu žádné konkrétní údaje o formě a závažnosti zavinění neobsahuje. Jakkoliv je zřejmé, že v kárném řízení nelze rozhodnout o vrácení návrhu k došetření, měly by být vady návrhu napraveny tak, aby odpovídaly zákonu a nekrátily kárně obviněného na jeho ústavních právech.

[10.] Kárně obviněný dále uvádí, že pokud by byl kárný návrh úspěšným, hrozí protiústavní zásah do výkonu trestního soudnictví v dosud nepravomocně skončené věci vedené proti obžalovanému ing. F. pod sp. zn. 1 T 61/2011. Skutečným smyslem ryze obstrukčního jednání jmenovaného je prý totiž vyvolat po opakovaných neúspěšných pokusech vyloučit JUDr. L. z vykonávání úkonů v trestním řízení v této věci (§ 39 odst. 1 trestního řádu) kasaci vydaného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání, aniž by k tomu byly dány skutečné důvody. S ohledem na zásadu nezávislosti a nestrannosti soudního rozhodování je proto výhradně Městský soud v Praze příslušný v rámci odvolacího řízení přezkoumat rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10, jakož i správnost postupu řízení, jež mu předcházelo.

[11.] K podanému návrhu kárně obviněný uvádí, že k přezkumu jeho rozhodnutí je primárně příslušný nadřízený odvolací soud a nikoliv kárný senát. Příkaz k zatčení obžalovaného ing. F. byl vydán v souladu se zákonem (§ 69 odst. 1 trestního řádu) s tím, že při jeho vydání byl shledán vazební důvod zakotvený v ustanovení § 67 písm. a) trestního řádu. V daném případě totiž obžalovaný opustil soudní budovu i s obhájcem a s „doprovázející nátlakovou skupinou příznivců“ se záměrem zmařit vyhlášení rozsudku. Obava z vyhýbání se trestnímu stíhání se netýkala pouze vyhlášení rozsudku, nýbrž též dalšího stadia trestního řízení, což ostatně výslovně plyne z posledního odstavce odůvodnění. Je třeba přihlížet rovněž k tomu, že na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. 1 Nt 210/2011, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2011, sp. zn. 44 To 142/2011, byl ing. F. v této trestní věci již vzat do vazby i z důvodů dle § 67 písm. a) trestního řádu, a to v souvislosti s konkrétními zjištěními ohledně dřívějšího opětovného vyhýbání se úkonům Policie ČR, přičemž k jeho pozdějšímu propuštění z vazby došlo výhradně v důsledku jeho současného nástupu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. O respektování občanských práv ing. F. svědčí vedle uměřeného vedení hlavních líčení rovněž to, že senát vedený kárně obviněným usnesením ze dne 11. 5. 2011 rozhodl o omezení vazebních důvodů jen na § 67

písm. c) trestního řádu a později rozhodl dne 21. 10. 2012 o propuštění ze zatčení na svobodu.

[12.] Proto kárně obviněný navrhuje zproštění, neboť jednání popsané v kárném návrhu není kárným proviněním. K důkazům navrhl celý trestní spis zn. 1 T 61/2011, všechny trestní spisy o dřívějších odsouzeních ing. J. F. a výslechy svědků, kteří se účastnili předmětných hlavních líčení, zejména přísedících JUDr. Č. Ch., JUDr. S. B. aj. Z., protokolujících úřednic M. V. a A. H., státní zástupkyně JUDr. Z. B. a asistentek soudu Mgr. H. K. a Mgr. Z. A.

III. Replika kárné navrhovatelky

[13.] Kárná navrhovatelka připomíná, že podle ustanovení § 25 zákona č. 7/2002 Sb. se v kárném řízení použijí ustanovení trestního řádu pouze „přiměřeně“, tedy nikoliv v plném rozsahu. Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 1076/07 výslovně uvedl, že kárné řízení není řízením trestním a přiměřeným použitím je míněno, že se trestní řád použije s přihlédnutím k podstatě a smyslu kárného řízení, jímž je mimo jiné ochrana integrity soudcovského sboru, nezávislosti a nestrannosti soudců a soudní moci a důvěry veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

[14.] K vymezení kárného jednání v návrhu navrhovatelka poukázala jednak na svoje upřesnění ze dne 13. 5. 2013, kde výslovně uvedla, že se jednalo o „zaviněné porušení povinnosti“, přičemž však zdůraznila, že skutkovou podstatu kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích (poznámka NSS: navrhovatelka chybně označila zákon č. 7/2002 Sb.) lze naplnit úmyslným i nedbalostním jednáním. Konkrétní forma zavinění může být zjištěna až v průběhu kárného řízení (při ústním jednání), neboť kárný navrhovatel nemá možnost např. výslechu kárně obviněného či svědků.

[15.] Za situace, kdy návrh na zahájení kárného řízení musí být podán do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění (§ 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.), je absurdní žádat, aby bylo s podáním návrhu vyčkáváno do skončení trestního řízení vedeného proti ing. F.

[16.] Kárná navrhovatelka má za to, že kárný delikt může být omisivní i komisivní. Názor, podle něhož se může jednat toliko o delikty omisivní, by vedl k nepostižitelnosti např. jednání soudce spočívajícího ve slovním či fyzickém napadení účastníka řízení nebo řízení vedeném ve stavu opilosti.

[17.] Z ustanovení § 69 odst. 1 trestního řádu plyne, že příkaz k zatčení může být vydán pouze tehdy, je-li dána existence některého z vazebních důvodů. V projednávané věci však byly shledány důvody pro tzv. útěkovou vazbu pouze v tom, že se ing. F. vzdálil od soudu, čímž došlo ke zmaření projednávané věci. Tato skutečnost však nemohla založit obavu ze skrývání se jmenovaného. Následně odůvodnil kárně obviněný důvodnou obavu, že se ing. F. bude skrývat, tím, že ing. F. v termínu předchozího hlavního líčení dne 30. 5. 2012 nedoložil svoji zdravotní indispozici; neměl žádné akutní problémy a v termínu hlavního líčení 30. 5. 2012 se objednal na plastiku chlopně a operace srdce znemožňovala účast ing. F. u hlavního líčení jen krátkodobě a nikoliv po dobu mnoha měsíců. Žádná z těchto skutečností prý však ke dni příkazu k zatčení neodpovídala skutečnosti, jelikož ing. F. svoji

zdravotní indispozici doložil, bezprostředně přede dnem hlavního líčení nařízeného na 30. 5. 2012 byl hospitalizován (25. 2. 2012) prostřednictvím rychlé lékařské pomoci poté, co při dobíhání vlaku upadl do bezvědomí a žádný mail, ve kterém by předstíral dlouhodobou zdravotní indispozici, se ve spise nenachází. Pokud ve vyjádření ke kárnému návrhu kárně obviněný tvrdí, že dovozoval existenci tzv. útěkového vazebního důvodu z písemného podání ing. F. adresovaného soudu jako omluvu a z urážlivého příspěvku z 3. 10. 2012 na blogu www.k213.cz, je to nevěrohodné, protože jednak v těchto dokumentech není uvedena žádná skutečnost, z níž by bylo možno usuzovat na úmysl ing. F. uprchnout nebo se skrývat, a dále je z okolností zřejmé, že jimi kárně obviněný nemohl disponovat v době, kdy se rozhodl vydat příkaz k zatčení. Podstatné zůstává, že důvody tzv. útěkové vazby od počátku (3. 10. 2012) chyběly a tento příkaz nebyl odvolán ani poté, kdy ing. F. soudu opakovaně sdělil, že žádá, aby rozsudek byl vyhlášen v jeho nepřítomnosti. Je přitom nepřípustné, aby příkaz k zatčení byl nejdříve vydán a skutečnosti odůvodňující jeho vydání byly dohledávány dodatečně.

[18.] Pokud kárně obviněný poukazuje na to, že ing. F. byl v aktuální trestní věci vzat do vazby již v přípravném řízení, jde o tvrzení zavádějící, jelikož Městský soud v Praze se zabýval toliko tzv. předstižnou vazbou s tím, že tzv. útěkovou vazbu zrušil sám kárně obviněný již dříve, když uvedl, že *„obžalovanému lze uvěřit, že je vcelku dobře zakotven ve svých osobních poměrech, zdržuje se v uvedeném bydlišti, není zřejmě problém ho kontaktovat*“ (usnesení ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 T 61/2011 - 501). Z obsahu spisu přitom neplyne žádná skutečnost, že by se poměry ing. F. později jakkoliv změnily. Postup kárně obviněného je proto třeba považovat za nahodilý a nikoliv „uměřený“.

[19.] Kárná navrhovatelka trvá na svém návrhu, neboť má za to, že v právním státu nelze zneužívat institut příkazu k zatčení jako pořádkového opatření, a to ani tehdy, jestliže by obviněný skutečně mařil projednávání věci. Zákon totiž nezná žádnou „urychlovací“ či „mařící“ vazbu. Právo na spravedlivý proces se totiž zaručuje každému, nejen „ukázněným a způsobným“ obžalovaným.

IV. Průběh ústního jednání

[20.] V úvodu ústního jednání kárný senát zamítl návrh na provedení dokazování všemi trestními spisy o dřívějších odsouzeních ing. J. F. a výslechy svědků, kteří se účastnili předmětných hlavních líčení, zejména přísedících JUDr. Č. Ch., JUDr. S. B. aj. Z., protokolujících úřednic M. V. a A. H., státní zástupkyně JUDr. Z. B. a asistentek soudu Mgr. H. K. a Mgr. Z. A. S ohledem na podstatu skutku, který je kárně obviněnému kladen za vinu, je totiž zřejmé, že není zásadního sporu ohledně skutkového průběhu děje, nýbrž ohledně jeho právního posouzení. Jinak řečeno, není činěno sporným, kdy a za jaké situace byl vydán předmětný příkaz k zatčení a že nebyl odvolán a kdy byl ing. F. propuštěn z vazby, nýbrž úkolem kárného senátu je posoudit, zda při vydání tohoto příkazu nebyl porušen zákon. Pro rekonstrukci průběhu hlavního líčení konaného dne 3. 10. 2012 před senátem vedeným kárně obviněným pak postačuje obsah spisu, jehož součástí je též protokol. Není namístě provádět dokazování ani ohledně jiných trestních řízení vedených s ing. F., jelikož tato nemají žádnou přímou spojitost se skutkem, který je JUDr. L. kladen za vinu.

[21.] Kárná navrhovatelka setrvala na argumentaci obsažené v písemném návrhu včetně jeho následného doplnění (viz výše) a zdůraznila, že postup kárně obviněného považuje za excesivní, neboť příkaz k zatčení použil jako pořádkové opatření a nepřiměřeně tak zasáhl do jednoho ze základních a nejvýznamnějších práv obžalovaného ing. F. – do osobní svobody. Jeho tvrzení jsou navíc zavádějící, když uvádí, že příkaz k zatčení nevydal on jako předseda senátu, nýbrž celý senát; resp. že u ing. F. došlo ke zrušení vazebního rozhodnutí až s nástupem výkonu trestu odnětí osobní svobody. Ve skutečnosti totiž tzv. útěkový vazební důvod byl zrušen již dříve a v případě nástupu výkonu trestu se jednalo již jen o vazební důvod „předstižný“. Kárná navrhovatelka trvá na uložení kárného opatření ve formě snížení platu o 30 % na dobu jednoho roku.

[22.] Kárně obviněný (resp. jeho zástupce) v průběhu jednání uvedl, že se žádného porušení zákona nedopustil a kárný návrh ho natolik překvapil, že se mu až „podlomila kolena“. Předmětný příkaz k zatčení skutečně vydal senát, ačkoliv podle § 69 odst. 1 trestního řádu má tuto pravomoc předseda senátu. JUDr. L. nicméně zastává názor, že soudní praxe akceptuje, pakliže namísto předsedy senátu rozhoduje senát (to samozřejmě neplatí v opačném případě). Při vydávání tohoto příkazu prý senát zvažoval i možnost předvedení, případně uložení pořádkového opatření, nicméně dospěl k závěru, že by se nejednalo o efektivní řešení. Podání kárného návrhu považuje za zásah do běžícího trestního řízení, který je způsobilý je zmařit. Jediný, kdo je totiž oprávněn přezkoumávat správnost a zákonnost jeho postupu, je odvolací soud. Proto kárný návrh neměl být buď vůbec podán, a pokud se tak s ohledem na běh subjektivní lhůty stalo, mělo být navrženo přerušení řízení před kárným senátem do pravomocného skončení této trestní věci.

[23.] K dotazu soudu JUDr. L. uvedl, že žádosti o konání hlavního líčení bez přítomnosti obžalovaného byly podávány nekvalifikovaným způsobem, a navíc je soud ani není povinen akceptovat. Situace „ukotvenosti“ ing. F. v jeho osobních poměrech se z hlediska existence tzv. útěkové vazby od května 2011, kdy JUDr. L. rozhodl, že tento vazební důvod dán není, skutečně změnila jen v tom směru, že obžalovaný ing. F. dne 3. 10. 2012 utekl i se svým obhájcem z jednací síně. JUDr. L. však rozhodl o propuštění ing. F. na svobodu okamžitě po jeho zatčení a byl ochoten vazební zasedání uskutečnit v řádu desítek minut. To, že ing. F. byl nakonec omezen na osobní svobodě téměř 24 hodin, je třeba přičítat policii, která z provozních důvodů nebyla schopna jednat rychleji. JUDr. L. navrhuje zproštění ze skutku, pro který byl kárný návrh podán.

[24.] Svědek ing. F. popsal průběh hlavního líčení konaného dne 3. 10. 2012 zcela ve shodě s obsahem protokolu z něj (viz níže) a k dotazům uvedl, že se neskrýval, k soudu se řádně dostavoval a jeho situace se od května 2011, kdy bylo rozhodnuto o tom, že tzv. útěkový vazební důvod není dán, nijak nezměnila. I poté, co na něj byl vydán příkaz k zatčení, se zdržoval v místě svého trvalého bydliště a svůj denní program navíc zveřejňuje na webové stránce www.k213.cz. Postup JUDr. L. považuje svědek za pomyslnou špičku ledovce nezákonností a svévole řady úkonů, které v jeho trestní věci učinil.

V. Podstatná zjištění plynoucí ze spisu

[25.] Z obsahu předložených soudních spisů plynou zejména následující relevantní skutečnosti.

- Podle protokolu o hlavním líčení, konaném dne 3. 10. 2012 u Obvodního soudu pro Prahu 10 před senátem, kterému předsedal kárně obviněný JUDr. O. L., ing. F. využil svého práva posledního slova tak, že požádal přítomnou veřejnost, aby ti, kteří si myslí, že je vinen v rozsahu obžaloby, zůstali sedět, a ti, co si myslí, že je nevinen, aby si stoupli. Poté se téměř celá veřejnost postavila. Následně ing. F. uvedl: „*Děkuji. Rozsudek byl vynesen. Vy si tady můžete psát, co chcete*." Na to bylo vyhlášeno usnesení, kterým se hlavní líčení v 11:26 hod. přerušilo za účelem porady senátu na 45 minut. V hlavním líčení bylo pokračováno ve 12:51 hod., nicméně protože se nedostavil obžalovaný ani obhájce, bylo po tiché poradě senátu vyhlášeno usnesení, kterým se 1) hlavní líčení za účelem zajištění účasti obžalovaného k vynesení rozsudku, kdy na něj bude vydán příkaz k zatčení, odročuje na neurčito; a 2) „*podle § 66 odst. 3 trestního řádu se jednání spočívající v tom, že se ani s obžalovaným, ani sám nedostavil k vyhlášení rozsudku a tím došlo ke zmaření hlavního líčení, obhájce Mgr. J. K. předává ke kárnému postihu České advokátní komoře*" (č. l. 1004).
- Dne 3. 10. 2012 v 15:19 zaslal Mgr. J. K. Obvodnímu soudu pro Prahu 10 mailem omluvu z neúčasti u vyhlášení rozsudku v předmětné trestní věci, odůvodněnou náhlou zdravotní indispozicí (akutní střevní problémy). Tento mail přeposlala podatelna (V. V.) kárně obviněnému soudci JUDr. L., který podatelně sdělil, že omluvu neakceptuje, jelikož pokud by měl obhájce náhlou střevní příhodu, ta by mu znemožnila opustit budovu soudu; jedná se proto spíše o obstrukční jednání (č. l. 1014).
- Dne 3. 10. 2012 ve 20:11 zaslal Mgr. K. k rukám JUDr. L. mailem žádost jeho klienta ing. F. jednak o vyhlášení rozsudku v předmětné trestní věci v jeho nepřítomnosti, stejně tak jako o konání jakéhokoliv dalšího líčení rovněž v jeho nepřítomnosti (č. l. 1018).
- Na tento mail zareagoval JUDr. L. tak, že dal dne 4. 10. 2012 v 10:11 hod. kanceláři pokyn, aby jeho jménem sdělila, že již včerejšího dne, kdy senát marně ještě téměř hodinu vyčkával, zda se s klientem dostaví k hlavnímu líčení, rozhodl o postupu dle § 66 odst. 3 trestního řádu a o tom, že bude vydán příkaz k zatčení. Toto rozhodnutí senátu nemůže jeho předseda revokovat. „*Toto sdělení pokládejte do doby zatčení obžalovaného a stanovení dalšího postupu v řízení za konečné*" (č. l. 1018, 1024).
- Dne 3. 10. 2012 ve 21:04 zaslal Mgr. K. k rukám JUDr. L. další mail, kterým soudu sdělil, že ihned, jakmile to zdravotní stav umožní (1-2 dny), se osobně zúčastní vyhlášení rozsudku v dané věci. Za účelem sjednání jiného termínu vyhlášení rozsudku bude kontaktovat trestní kancelář obvodního soudu (č. l. 1016).
- Dne 4. 10. 2012 v 9:02 sdělil ing. F. mailem JUDr. L., že danou věc považuje za skončenou před soudem 1. stupně rozhodnutím nezávislé poroty, „*Váš rozsudek mě nezajímá, nikdy zajímat nebude, a proto souhlasím a žádám, aby byl vynesen v mé nepřítomnosti*." Na toto sdělení zareagoval JUDr. L. tak, že soudní kanceláři mailem uvedl, že sdělení neakceptuje, jelikož pokud by bylo míněno vážně, obžalovaný ho měl sdělit předtím, než utekl od soudu během porady senátu. Příkaz k zatčení byl již vydán, a proto dané stanovisko bez dalšího zakládá do spisu (č. l. 1015).
- Dne 3. 10. 2012 vydal Obvodní soud pro Prahu 10 ve vztahu k ing. F. příkaz k zatčení, odůvodněný tím, že se obviněný během porady senátu od soudu vzdálil (i se svým obhájcem), čímž došlo ke zmaření projednávané věci – rozsudek nebylo možno vyhlásit a v hlavním líčení pokračovat. Protože obvodní soud shledal důvody vazby podle § 67 písm. a) trestního řádu a je třeba zajistit účast obžalovaného u hlavního líčení, případně i u odvolacího soudu, byl vydán příkaz k zatčení.
- Dne 14. 10. 2012 zaslal ing. F. Policii ČR (a v kopii JUDr. L.) mail, jehož obsahem je konstatování, že policie po něm pátrá a proto jí sděluje, že neexistují žádné zákonné

důvody pro jeho zadržení a ani vazební důvody. JUDr. L. učinil pouze pokyn, založit tento přípis do spisu (1036).

- Dne 20. 10. 2012 ve 13:30 hod. došlo k zatčení ing. F. Policií ČR (protokol o zatčení č. j. KRPS-358110-3/ČJ-2012-010810, č. l. 1049).
- Dne 21. 10. 2012 se konalo vazební zasedání Obvodního soudu pro Prahu 10 (č. l. 1051), na němž ing. F. zejména vypověděl, že vydání zatykače nepochopil, jelikož k hlavnímu líčení přišel, o jeho nevině rozhodla nezávislá porota občanů a zbývalo jen vynést rozsudek. Ing. F. prý měl za to, že jeho přítomnost již není nutná a že si doma počká na písemné vyhotovení rozsudku. Za situace, kdy v Kolíně probíhalo celé trestní řízení včetně odvolacího bez jeho účasti, měl za to, že vynesení rozsudku je jen závěrečná formalita, které se nemusí účastnit. Pokud však soud trvá na účasti u vyhlášení rozsudku, je ing. F. ochoten se na místě domluvit na vhodném termínu. Na tomto zasedání vyhlásil soud usnesení, kterým obžalovaného ing. F. propustil ze zatčení na svobodu.
- Dne 2. 11. 2012 byl za přítomnosti ing. F. i jeho zástupce Mgr. K. vyhlášen rozsudek, kterým byl ing. F. uznán vinným přečinem s cílem působit na orgán veřejné moci podle § 324 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a zločinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let.
- Usnesením ze dne 21. 11. 2012 Městský soud v Praze zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 3. 10. 2012, č. j. 1 T 61/2011 - 629, kterým byl Mgr. J. K. předán ke kárnému postihu České advokátní komoře. Toto usnesení odůvodnil městský soud tím, že obhájce Mgr. K. doložil prohlášení lékařky, která mu poskytla prvotní léčbu, a také doložil emailovou zprávu obvodnímu soudu, kterými řádně omluvil svoji neúčast při vyhlášení rozsudku ze zdravotních důvodů.

VI. Posouzení věci kárným senátem

[26.] Kárný senát se nejprve zabýval námitkou *nepříslušnosti*, vznesenou kárně obviněným soudcem v písemném vyjádření k návrhu, byť v průběhu jednání byla tato námitka „zjemněna“ tím způsobem, že do pravomocného skončení trestního řízení by kárné řízení mělo být alespoň přerušeno. JUDr. L. totiž argumentuje tím, že k přezkumu jeho rozhodnutí je příslušný nadřízený odvolací soud a nikoliv kárný senát. Pokud by byl kárný návrh úspěšný, hrozí navíc protiústavní zásah do výkonu trestního soudnictví v dosud nepravomocně skončené věci, jelikož vyloučení JUDr. L. z vykonávání úkonů v trestním řízení v této věci by vedlo ke kasaci vydaného rozsudku, aniž by k tomu byly dány skutečné důvody. Je zřejmé, že pokud by tato námitka JUDr. L. byla shledána opodstatněnou, nemohl by kárný senát dále vůbec přezkoumávat důvodnost podaného návrhu, neboť by nebyly splněny podmínky řízení, resp. musel by jednání přerušit, či přinejmenším v něm dále nepokračovat.

[27.] K tomu kárný senát uvádí, že tato námitka není důvodná. Pokud by ji soud měl akceptovat, vedla by k faktickému znemožnění vedení řady kárných řízení a k veskrze absurdním důsledkům. Kárná žalobkyně v této souvislosti správně poukázala na ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., podle něhož musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění; nejpozději však do 3 let od spáchání kárného provinění. Zákon tedy stanoví subjektivní a objektivní lhůtu pro podání kárného návrhu, přičemž zejména subjektivní lhůtu určitě nelze označit za nepřiměřeně dlouhou.

Pokud by však mělo platit, že kárný žalobce musí počkat do pravomocného skončení předmětného trestního řízení, v němž právě zjistil důvod pro podání kárného návrhu, neznamenalo by to v mnoha případech nic jiného, než že předmětná subjektivní lhůta by marně uplynula a věcně projednatelný návrh by proto vůbec nemohl být podán. Rovněž nelze přijmout řešení, že s ohledem na subjektivní lhůtu by sice kárný návrh podán byl, nicméně kárný senát by o něm nemohl rozhodovat do pravomocného skončení dané trestní věci. Tento názor by totiž zcela protiřečil zejména ústavnímu imperativu na rychlé a efektivní soudní řízení (čl. 38 odst. 2 Listiny). Navíc, požadavek rychlosti je třeba akcentovat právě u těch řízení, které jsou svojí povahou trestní. Z judikatury totiž plyne, že již samotná existence kárného řízení negativně zasahuje právní sféru obviněného, čemuž nemůže plně zabránit ani dokonalé respektování principu presumpce neviny v kárném řízení. Nejen na trestně stíhané, ale i na kárně stíhané osoby, lze totiž ve vztahu k průtahům vztáhnout závěr, který ÚS uvedl v nálezu III. ÚS 75/04 ze dne 5. 10. 2004: „*...nutno přihlédnout k tomu, že každá trestně stíhaná osoba je vystavena nejen psychickému tlaku specializovaných orgánů veřejné moci, nýbrž že trestní řízení samo o sobě může mít (a začasté také má) výrazné negativní dopady do osobní, pracovní (materiální) a rodinné sféry obviněného. Zbytečné, ničím neopodstatněné průtahy jsou potom způsobilé tyto zásahy do jeho sociálních vazeb umocnit, a tudíž i jistou měrou přispět k jejich neodčinitelným důsledkům*."

[28.] Argumentaci kárně obviněného protiřečí rovněž to, že pokud by mělo být z kompetence kárných senátů vyňato rozhodování a postup soudců v konkrétních případech a to by bylo ponecháno toliko na kontrole instančně nadřízeného soudu, nevedlo by to k ničemu jinému než k faktickému „vyprázdnění" kárného řízení. Přitom podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. je kárným proviněním soudce *zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů*. Pokud by měl kárný senát akceptovat názor kárně obviněného do důsledků, pak by to znamenalo, že kárné odpovědnosti by mohlo podléhat pouze jednání soudců přímo nespojené s jejich rozhodovací činností. Kromě toho, že tento výklad se dostává do příkrého rozporu s citovanou zákonnou dikcí, je zřejmé, že neobstojí ani z hlediska samotného smyslu kárných řízení, kterým je právě hodnotit a případně vyvozovat důsledky z činnosti soudců coby zvláštní profesní skupiny, přičemž tato odpovědnost se týká jak bezprostřední „soudcovské" činnosti, tak také – do určité míry - aktivit mimosoudních. Pokud by totiž měl mít názor kárně obviněného patřičnou relevanci, pak by kárná řízení postrádala smysl a postačovala by obvyklá řízení prováděná kupř. v rámci správního trestání (viz zejm. zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů).

[29.] Odlišná je nicméně samozřejmě otázka, do jaké míry je kárný senát oprávněn přezkoumávat *správnost právního názoru*, vysloveného kárně obviněným soudcem. K tomu však již existuje ustálená judikatura kárných senátů (viz zejména rozhodnutí sp. zn. 16 Kss 5/2012), z níž plyne, že pouze za určitý právní názor by soudci zásadně neměli být shledáni kárně odpovědnými. Je totiž sice pravdou, že jeden z nejdůležitějších právních principů, je princip, podle něhož soud zná právo (*iura novit curia*) a proto také Ústava stanoví, že soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou (čl. 95 odst. 1), což nelze rozumně vyložit jinak, než že soudce je vázán právem, a platí tedy nevyvratitelná domněnka, že právo zná. Současně však nemůže platit, že každé rozhodnutí

soudu, které bude např. v odvolacím či dovolacím řízení zrušeno jako protizákonné, by mělo nutně znamenat důvod k podání kárného návrhu proti soudci, který se na takovém rozhodnutí podílel. Právě proto, že proces nalézání práva může být komplikovaný, nejednoznačný a že právo není kauzální disciplínou přinášející jediné možné odpovědi, je tak důležitý systém opravných prostředků, který má možná pochybení soudů nižších stupňů co možná nejvíce eliminovat. Je pak věcí především účastníků řízení, zda těchto opravných prostředků v konkrétním případě využijí. Současně však musí platit, že za určitých okolností nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, byť opřené o určitý právní názor, jako kárné provinění kvalifikováno být může, jelikož není sporu o tom, že se v konkrétním případě může jednat o zaviněné porušení povinností soudce, jímž soudce ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů ve smyslu ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Aby se však o takové jednání jednalo, musely by ke zmíněné nezákonnosti přistoupit okolnosti další. Nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, odůvodněné jiným právním názorem, proto může představovat důvod pro zahájení kárného řízení s příslušným soudcem v zásadě pouze tehdy, pokud je z okolností případu patrno, že buď (1.) bylo porušeno jednoznačné znění aplikované právní normy, anebo (2.) nebylo respektováno zrušovací rozhodnutí výše postaveného soudu v konkrétní věci či (3.) existuje jednotná a ustálená judikatura nejvyšších soudů, kterou daný soudce odmítl akceptovat bez toho, aby svůj odlišný právní názor podepřel komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací.

[30.] Právě tím, zda postup kárně obviněného soudce v této konkrétní věci nespadá pod některé z dříve popsaných situací, se kárný senát zabývá dále.

[31.] Další námitka kárně obviněného se týká *popisu skutku* v kárném návrhu, kdy skutková věta prý neobsahuje žádné konkrétní údaje o formě a závažnosti zavinění. K tomu kárný senát konstatuje, že podle ustanovení § 177 písm. c) trestního řádu, které je přiměřeně použitelné i pro kárné řízení (§ 25 zákona č. 7/2002 Sb.), musí být v žalobním návrhu „*přesně označen skutek, pro který je obviněný stíhán, s uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě s uvedením jiných skutečností, pokud je jich třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným a aby bylo odůvodněno použití určité trestní sazby; musí tu být dále uvedeno, jaký trestný čin obžaloba v tomto skutku spatřuje, a to jeho zákonným pojmenováním, uvedením příslušného ustanovení zákonů a všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu*“. Kárný senát má za to, že v konfrontaci s citovaným zákonným ustanovením předmětný návrh (zejména s přihlédnutím k jeho písemnému upřesnění ze dne 13. 5. 2013) obstojí: je z něj patrno, jaká zákonná ustanovení měl kárně obviněný porušit (§ 79 odst. 1 a § 80 odst. 1, 3 zákona č. 6/2002 Sb.), jeho jednání je označeno jako „zaviněné“, je přesně časově a místně specifikováno a jeho podstata měla spočívat v tom, že na ing. F. vydal příkaz k zatčení, ačkoliv mu muselo být zřejmé, že k tomu nejsou splněny zákonné předpoklady, a tento příkaz neodvolal ani poté, co ing. F. soudu opakovaně sdělil, že žádá, aby byl rozsudek vyhlášen v jeho nepřítomnosti. Ani tato námitka proto není důvodná.

[32.] Podstatou kárného návrhu je tvrzení kárné žalobkyně, že se JUDr. L. dopustil protizákonnosti, když za dané situace vydal dne 3. 10. 2012 příkaz k zatčení na ing. F. a tento příkaz následně neodvolal (viz zejm. bod [1]).

[33.] Právo každého, aby byla věc projednána v jeho přítomnosti, je zakotveno na ústavní úrovni v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V trestním řádu je toto právo provedeno tím způsobem, že v nepřítomnosti obžalovaného se může hlavní líčení provést toliko výjimečně a za splnění zákonem přesně stanovených podmínek. V případě nyní projednávané věci na danou situaci dopadá ustanovení § 202 odst. 4 a 5 trestního řádu, podle něhož (4) „[h]*lavní líčení v nepřítomnosti obžalovaného nelze konat, je-li obžalovaný ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody nebo jde-li o trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje pět let. V případech nutné obhajoby (§ 36) nelze konat hlavní líčení bez přítomnosti obhájce*. (5) *Ustanovení první věty odstavce 4 se neužije, pokud obžalovaný požádá, aby hlavní líčení bylo konáno v jeho nepřítomnosti. Ustanovení odstavce 3 se tu užije přiměřeně.*“ Z dříve provedené rekapitulace věci je totiž patrno, že obžaloba byla proti ing. F. podána – mimo jiné – pro trestný čin násilí proti úřední osobě dle ustanovení § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Trestní sazba ve druhém uvedeném případě přitom činí 6 měsíců až 6 let, což znamená, že hlavní líčení v nepřítomnosti ing. F. nebylo možno konat, pokud by o to výslovně nepožádal. Lze tak shrnout, že pokud se obžalovaný nezúčastní hlavního líčení, aniž požádá, aby se konalo v jeho nepřítomnosti, nemůže toto líčení skutečně proběhnout. Navíc, z § 202 odst. 2 trestního řádu plyne, že ani žádost obžalovaného o konání hlavního líčení v jeho nepřítomnosti není soud povinen akceptovat.

[34.] K tomu je vhodné doplnit, že právě s ohledem na výjimku z pravidla účasti obžalovaného v průběhu celého hlavního líčení je nutno trvat na tom, že žádost podaná podle odst. 5 cit. zákonného ustanovení musí být srozumitelná a podána řádně, tedy způsobem předvídaným v ustanovení § 59 trestního řádu. V nyní projednávaném případě se tomu však nestalo, když obžalovaný tuto žádost učinil formou mailu bez elektronického podpisu, resp. učinil ji za něj jeho obhájce, který si však měl být vědom toho, že tuto žádost musí učinit obžalovaný sám (srov. znění § 202 odst. 5 trestního řádu „*...obžalovaný požádá...*“).

[35.] Z citovaného ustanovení § 69 odst. 1 trestního řádu (viz bod [2]) plyne, že zákonnou podmínkou vydání příkazu k zatčení je (1.) existence některého ze zákonných důvodů vazby a (2.) nemožnost obviněného předvolat, předvést nebo zadržet a zajistit tak jeho přítomnost u výslechu. K vydání tohoto příkazu je příslušný předseda senátu (a nikoliv senát). Příslušnost předsedy senátu pro vydání příkazu k zatčení považuje kárný soud za důležitou potud, že není pravdou, že by rozhodnutí o vydání příkazu k zatčení musel revokovat senát, jak uvedl JUDr. L. dne 4. 10. 2012 v pokynu kanceláři a jak zopakoval v průběhu ústního jednání.

[36.] V nyní projednávané věci má kárný soud na základě výsledků provedeného dokazování za postaveno najisto, že se ing. F. z účasti na hlavním líčení neomluvil, resp. že nepožádal, aby bylo konáno v jeho nepřítomnosti. Nic takového totiž z protokolu o hlavním líčení ze dne 3. 10. 2012, ani z jiných provedených důkazů, neplyne. Je proto pravda, že svým svévolným odchodem ing. F. i jeho obhájce zmařili konání hlavního líčení, byť ve fázi vyhlášení rozsudku. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že obhájce po vydání příkazu k zatčení ing. F. soudu zaslal žádost o vyhlášení rozsudku, případně o konání jakéhokoliv dalšího líčení, v předmětné trestní věci v jeho nepřítomnosti a že stejnou žádost poslal soudu přímo ing. F. Jak totiž plyne z dříve uvedeného, nestalo se tak

řádnou formou a jakkoliv si kárný senát dovede velmi dobře představit, že za této situace mohl JUDr. L. přinejmenším s obhájcem komunikovat a vést jej k řádně podané žádosti jeho klienta, neplyne taková povinnost z žádného výslovného zákonného ustanovení a v kárném řízení ji proto nemůže kárný senát přičítat JUDr. L. k tíži.

[37.] Kárný senát má ve shodě s kárnou žalobkyní za to, že příkaz k zatčení nemůže být zaměňován s pořádkovým opatřením a že k jeho vydání lze přistoupit až po bedlivé úvaze ohledně proporcionality zásahu do základního práva na osobní svobodu. Opakovaně však připomíná, že je velmi zdrženlivý ohledně svých případných zásahů do právního posouzení věci kárně obviněnými soudci. Pokud by totiž tuto zdrženlivost dostatečně nectil, mohl by ohrozit nezávislost a nestrannost soudcovského rozhodování v konkrétních věcech. Proto také kárný senát nezpochybňuje samotnou skutečnost, že kárně obviněný vydal dne 3. 10. 2012 příkaz k zatčení, neboť tak učinil za situace, kdy mohl mít reálně a s ohledem na okolnosti celého trestního řízení, po jehož podstatnou část svědek F. byl ve vazbě, za to, že se ing. F. svévolně vzdálil a že bude mařit další průběh hlavního líčení. Jakkoliv lze mít pochybnosti, zda na tomto příkazu měl kárně obviněný soudce setrvat za situace, kdy se dalo usuzovat, že ing. F. hlavní líčení nebude nadále mařit, nelze v jeho postupu spatřovat zřetelné porušení zákona, které by bylo svojí povahou způsobilé založit kárnou odpovědnost. Jinak řečeno, vydáním příkazu k zatčení a setrváním na něm JUDr. L. neporušil kogentní znění zákonné normy a nerozhodl ani v rozporu se setrvalou judikaturou výše postavených soudů. Z obsahu tohoto příkazu totiž plyne, že nebyl vydán jen pro maření projednávané věci, nýbrž také pro existenci tzv. útěkového vazebního důvodu s tím, že je třeba zajistit účast obžalovaného v konaném soudním řízení.

[38.] Za podstatnou považuje kárný senát rovněž okolnost, že po uskutečnění vazebního zasedání dne 21. 10. 2012 byl ing. F. ihned propuštěn na svobodu, takže se ani z tohoto hlediska neprokázalo tvrzení z návrhu na zahájení kárného řízení, že kárně obviněný zneužil institutu příkazu k zatčení jako sankce ve smyslu pořádkového opatření či dokonce jako odplaty, a to v podstatě za odpor obžalovaného proti vedenému trestnímu stíhání.

VII. Závěr

[39.] Kárný senát po vyhodnocení průběhu ústního jednání a provedeného dokazování dospěl k závěru, že se kárně obviněný nedopustil nezákonnosti, jelikož neporušil jednoznačné znění aplikované právní normy, nerozhodoval v rozporu se zrušovacím rozhodnutím instančně nadřízeného soudu v konkrétní věci a neprotivil se ani jednotné a ustálené judikatuře vyšších soudů. Za této situace proto Nejvyšší správní soud JUDr. L. kárného obvinění pro skutek vymezený kárnou žalobkyní zprostil, neboť v řízení bylo zjištěno, že tento není kárným proviněním.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 20. června 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček

předseda kárného senátu